

Najsvätejšie Kristovo Telo a Krv (Božie Telo)

Raffaello Sanzio: Omša v Bolsene. Vatikán, 1512

Slávi sa vo štvrtok po Nedeli Najsvätejšej Trojice (druhý štvrtok po Turícach – Zoslani Ducha Svätého)

Liturgické slávenie: [Slávnosť: prikázaný sviatok](#)

V jednej z nádherných vatikánskych sál sa nachádza Rafaelova freska „Omša v Bolsene“, na ktorej v prostriedku nad mohutným oltárom vidieť kňaza, ktorý slúži sv. omšu, vpredu kľáči pápež a a viacero ľudí uprene hľadí na posvätnú Hostiu, ktorú užasnutý slúžiaci kňaz drží v rukách: je to Hostia viac červená ako biela a kvapkajú z nej kvapky krvi... Ide tu o chýrny zázrak z Bolsena (pri Orviete) z roku 1263, ktorý dal podnet vzniku slávnosti Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi, čiže Božieho Tela.

Medzi bludmi, ktoré mátožili v 13. storočí v Cirkvi, bol aj veľmi tvrdošijný Berengárov blud. Kňaz Berengár, pôvodca bludu, bol prvý, ktorý sa opovážil napadnúť najsvätejšie tajomstvo Oltárnej sviatosti. A predsa Ježiš Kristus, keď pri poslednej večeri ustanovil Oltárnu sviatosť, jasne povedal: „Potom vzal chlieb a vzdával vďaky, lámal ho a dával im, hovoriac: Toto je moje telo, ktoré sa dáva za vás. Toto robte na moju pamiatku. Podobne po večeri vzal kalich a hovoril: Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa vylieva za vás.“ (Lk 22,19-20) Všetkým, čo budú požívať jeho telo a piť jeho krv prisľúbil, že nezomrú, ale budú žiť naveky (Jn 6,48-59). Apoštol Pavol vo svojom Prvom liste Korint'anom hovorí: „Nech teda človek skúma sám seba, a tak nech je z toho chleba a pije z kalicha. Lebo kto je a pije, a nerozoznáva telo, ten si je a pije odsúdenie.“ (1Kor 11,28) Nemecký kňaz Pleogit, dejepisec 13. storočia mal pochybnosti o Eucharistii ako mnohí Berengárovi nasledovníci. No neustále prosil Boha vrúcnyimi modlitbami, aby mu dal nejaké znamenie, ktorým by mohol odohnať každú pochybnosť svojej mysle. A Boh sa nad ním zmiloval! Pleogit absolvoval púť do mesta Bolseno. V kostole sa rozhodol nemecký pútnik rozhodol slúžiť svätú omšu. „Keď ten nemecký kňaz slúžil sv. omšu a držal konsekrovanú (premenenú) Hostiu vo svojich rukách nad kalichom, Boh ukázal úžasný a obdivuhodný zázrak tak dávny, ako aj dnešným časom: zrazu sa tá Hostia ukázala viditeľne ako živé telo, obklopená hojnou červenou krvou až na tú čiastočku, ktorú zakrývali jeho prsty. Po tomto zázraku nemeckému kňazovi zmizli z mysle všetky jeho pochybnosti a získal istotu.

Neodškriepiteľnú zásluhu na zavedení tohto sviatku má pápež [Urban IV.](#), ktorý bol v tom čase na Petrovom stolci (1261-1264). Tento pápež vynikal veľkou úctou k Oltárnej sviatosti. Narodil sa v chudobnej remeselníckej rodine, no bol veľmi nadaný a mal pevnú vôľu. Stal sa kňazom, biskupom a nakoniec ho vyvolili za rímskeho biskupa, čiže pápeža. Práve on v roku svojej smrti (1264) nariadil, aby sa sviatok Božieho Tela a Krvi slávil v celej Cirkvi. Dovtedy sa totiž slávil len v niektorých diecézách, napr. v Luttichu, kde k tomu dala podnet zbožná mníška Juliana z cisteriánskeho kláštora na vrchu Kornillon. Táto mníška venovala všetok svoj voľný čas návšteve a poklone Oltárnej sviatosti v kostole. Niekoľko ráz vo vytržení videla jasný mesiac s tmavým pruhom. Sám Spasiteľ ju poučil, že toto tienisté miesto na mesiaci znamená, že v cirkevnom roku chýba ešte jeden sviatok, ktorým by sa uctievala Sviatosť lásky. Viac rokov držala Juliana svoje videnie v tajnosti, až ho konečne prezradila luttíšskému biskupovi Róbertovi, ktorý v r. 1247 povolil sláviť sviatok Božieho Tela v biskupskom chráme sv. Martina.

[Sv. Tomáš Akvinský](#) je ďalší svätec, ktorý sa významnou mierou zaslúžil o úctu Najsvätejšej Eucharistie. Sám je známy tým, že napriek svojej učenosti a múdrosti, dokázal veľmi dlho rozjímať o tajomstve Eucharistie. Napísal niekoľko oslavných hymnov, ktoré doteraz Cirkev používa ako piesne alebo hymny k oslave Sviatosti Oltárnej. Od pápeža dostal poverenie, aby napísal officium, ktoré dostalo pomenovanie „zlatá brošňa“ jeho spisov. Úžasná sekvencia, „Lauda, Sion, Salvatore“ (Chváľ, Sion, Spasiteľ), ktorá sa v dnešný sviatok viac ráz spieva, je – ako hovorí spisovateľ Clement – „opravdivým traktátom o Oltárnej sviatosti, v ktorom je dogma vyložená jasne, precízne a s takými výrazmi, ktoré z nej vytvárajú jedinečný a nenapodobiteľný pomník.“

Slávenie tohto sviatku nám aj v súčasnosti chce pripomínať veľké tajomstvo Kristovej lásky k nám. Každá svätá omša je vlastne obetou, pri ktorej sa premieňa chlieb na Kristovo telo a víno na Kristovu krv. Tak to chcel samotný Ježiš Kristus. V dnešný deň sa podľa tradície na mnohých miestach konajú eucharistické procesie – triumfálne sprievody s Najsvätejšou Sviatosťou v monštrancii, pri ktorých oslavujeme Krista Spasiteľa.

V Bolsene, v kostole sv. Kristíny, kde sa zázrak stal, možno ešte stále vidieť štyri mramorové kusy oltára, na ktorý padli kvapky najsvätejšej krvi: tri sú upevnené pod sklom a štvrtý je pohyblivý a každý rok ho nosia v procesii Božieho tela.